

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ СЕМЕНА КУЗНЕЦЯ**

ЗАТВЕРДЖЕНО

на засіданні кафедри педагогіки,
іноземної філології та перекладу

Протокол №1 від 02.09.2024 р.

ПОГОДЖЕНО

Проректор з навчально-методичної роботи

КОМПАРАТИВІСТИКА

робоча програма навчальної дисципліни (РПНД)

Галузь знань	всі
Спеціальність	всі
Освітній рівень	третій (освітньо-науковий)
Освітня програма	всі

Статус дисципліни
Мова викладання, навчання та оцінювання

**вибіркова
українська**

Розробник:
доктор педагогічних наук, професор

/Підписано КЕП/

Вадим ЛУНЯЧЕК

Завідувач кафедри
педагогіки, іноземної філології та перекладу

Тетяна ПОГОРЄЛОВА

Харків
2024

ВСТУП

Сучасний світ динамічно розвивається, глобальні процеси суттєво впливають на розвиток національних освітніх систем, що в свою чергу впливає на конкурентоспроможність націй на міжнародному ринку праці. Підготовка кадрів в умовах аспірантури передбачає формування у них низки компетентностей. Однією з таких компетентностей є спроможність проводити порівняльні педагогічні дослідження. Формування у здобувачів освіти третього рівня зазначеної компетентності вирішує введення такої навчальної дисципліни, як «Компаративістика». Теоретичні основи освітнього компаративістики відображено в класичних роботах Т. Борової, О.Локшиної, Н.Мукан, Л.Пуховської, А.Сбруєвої та ін.

В процесі підготовки робочої програми особлива увага приділялась висвітленню тем, які висвітлюють особливості розвитку національних систем освіти, що в свою чергу суттєво вплинуло на якість життя населення країн, що мають розвинені системами освіти. Значна увага також приділена міжнародним порівняльним дослідженням якості освіти, що позитивно впливають на розвиток нашої цивілізації в цілому.

Метою навчальної дисципліни «Компаративістика» – є формування у здобувачів низки компетентностей, які дозволять їм успішно аналізувати зарубіжний і національний досвід розвитку освітніх систем, виокремлювати чинники, що сприятимуть наданню якісних освітніх послуг населенню України.

Завданнями навчальної дисципліни є: вивчення сутності, основних понять і категорій компаративістики; розгляд компаративістики як галузі знань та сфери діяльності, висвітлення її теоретичних та методологічних основ, розгляд процедур, що реалізуються в розвинених країнах світу для забезпечення якісної освіти.

Контент навчальної дисципліни «Компаративістика» для здобувачів третього освітньо-наукового рівня визначається понятійним міжпредметним зв'язком між курсами «Філософія науки», «Методологія та організація наукових досліджень» «Дизайн та проектування освітньої діяльності», «Педагогічний дизайн», «Педагогічна практика».

Об'єктом дисципліни є формування компетентності щодо дослідження національних освітніх систем країн світу.

Предметом навчальної дисципліни є методи, засоби та технології, які реалізуються в процесі порівняльних педагогічних досліджень.

«Компаративістика» є важливою навчальною дисципліною, яка сприятиме ефективній практичній реалізації Концепції нової української школи, модернізації системи вищої освіти в Україні тощо.

Робоча програма навчальної дисципліни «Компаративістика» розроблена для здобувачів третього освітньо-наукового рівня всіх спеціальностей.

Результати навчання та компетентності, які формує навчальна дисципліна визначено в табл. 1.

Таблиця 1

Результати навчання та компетентності, які формує навчальна
дисципліна

Компетентності	Результати навчання
Формувати системний науковий світогляд, володіти сучасними теоріями і концепціями в освітній сфері.	Оволодіння загальнонауковою компетентністю спрямованою на формування системного наукового світогляду у предметній області і професійній діяльності; Здатність до організації та проведення оригінальних наукових досліджень із застосуванням кращих практик у професійній діяльності;
Організовувати та проводити оригінальні наукові дослідження в освітній сфері на відповідному фаховому рівні, досягати наукових результатів, що створюють нові знання для розв'язання актуальних проблем теорії та практики.	Здатність до організації та проведення оригінальних наукових досліджень із застосуванням кращих практик у професійній діяльності; Здатність до особистого і професійного розвитку;
Здійснювати критичний аналіз, узагальнювати результати наукових досліджень, формулювати та обґрунтовувати висновки і пропозиції щодо розвитку концептуальних і методологічних знань в освітній галузі.	Здатність до пошуку, обробки та аналізу та узагальнення інформації для проведення самостійних наукових досліджень в освітній сфері; Здобуття глибоких знань з педагогіки, зокрема розуміння теоретичних і практичних проблем, історії розвитку та сучасного стану наукових знань, критичного аналізу основних концепцій, оволодіння науковою термінологією;

ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Зміст навчальної дисципліни

Змістовий модуль 1. Глобальні процеси у розвитку світової системи освіти

Тема 1. Предмет порівняльної педагогіки. Історичні етапи розвитку порівняльної педагогіки. Методи дослідження та джерела порівняльної педагогіки. Актуальні проблеми досліджень у галузі порівняльної педагогіки.

Порівняльна педагогіка як наукова дисципліна вивчає освітні системи, практики та політики різних країн з метою виявлення спільних рис і відмінностей, а також оцінювання їхньої ефективності. Її розвиток можна умовно поділити на кілька історичних етапів. Перші спроби порівняльного аналізу освіти виникли в античності, проте справжній розквіт цієї галузі припадає на XIX століття, коли науковці почали систематизувати досвід різних країн. Протягом XX століття порівняльна педагогіка розширила свої горизонти, включаючи нові методи дослідження, такі як статистичний аналіз, якісні дослідження та кейс-стаді, що дозволяє глибше розуміти культурні контексти освітніх систем.

Сучасні дослідження в галузі порівняльної педагогіки стикаються з рядом актуальних проблем, таких як глобалізація освіти, вплив технологій на навчання, а також питання інклюзії та доступності освіти. Важливими джерелами для порівняльних досліджень є національні освітні звіти, міжнародні оцінювання (наприклад, PISA), а також академічні статті та монографії. Методологічний підхід у порівняльній педагогіці включає не лише кількісні, а й якісні методи, що дозволяє отримувати комплексні дані та формувати рекомендації для покращення освітніх систем у різних країнах.

Тема 2. Вплив глобалізації на розвиток національних освітніх систем.

Глобалізація суттєво вплинула на розвиток національних освітніх систем, призводячи до інтеграції міжнародних стандартів, методик та технологій у навчальний процес. Вона створює умови для обміну ідеями та кращими практиками між країнами, що дозволяє освітнім системам адаптуватися до сучасних викликів, таких як технологічні зміни і ринок праці. Проте разом із позитивними аспектами глобалізація також несе ризики, такі як уніфікація освітніх програм, що може призвести до втрати культурної ідентичності. Країни намагаються знайти баланс між інтеграцією глобальних тенденцій і збереженням своїх національних традицій та цінностей, що робить освіту більш багатогранною та адаптивною до потреб суспільства.

Тема 3. Болонський процес як стратегія формування Європейського простору вищої освіти.

Значення вищої освіти в сучасному світі. Історичний контекст Болонського процесу. Історія і основні етапи Болонського процесу. Мета і завдання Болонського процесу. Система трьох циклів: бакалавр, магістр, доктор. Особливості і переваги трьохциклової системи. Система кредитів ECTS. Дуальна система оцінювання і контроль якості. Акредитація і сертифікація програм. Вплив Болонського процесу на європейську вищу освіту. Майбутнє Болонського процесу. Роль Болонського процесу в глобальному контексті.

Тема 4. Міжнародні організації в сфері освіти.

Міжнародні організації відіграють ключову роль у розвитку глобальної освіти, сприяючи обміну знаннями, ресурсами та кращими практиками між країнами. Такі організації, як ЮНЕСКО, Всесвітній банк і Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), активно працюють над формуванням міжнародних стандартів і політик у сфері освіти. Вони ініціюють численні програми, які допомагають країнам покращити якість освіти, забезпечити доступність навчання та адаптувати освітні системи до змін у глобальному суспільстві.

Однією з основних функцій міжнародних організацій є проведення досліджень і оцінок освітніх систем, що дозволяє країнам отримувати порівняльні дані та аналітичні звіти. Наприклад, програма PISA (Програма міжнародної оцінки учнів) ОЕСР надає інформацію про успішність учнів у різних країнах, що допомагає визначити ефективність національних освітніх стратегій. Крім того, міжнародні організації активно підтримують ініціативи в галузі інклюзивної освіти, гендерної рівності та розвитку цифрових навичок, що робить їх невід'ємною частиною глобального освітнього простору.

Тема 5. Міжнародні моніторингові дослідження якості освіти. Системи моніторингу якості освіти в зарубіжних країнах.

Міжнародні моніторингові дослідження якості освіти, такі як PISA, TIMSS і PIRLS, відіграють важливу роль у порівняльному аналізі освітніх систем країн світу. Ці дослідження дозволяють оцінити не лише академічні досягнення учнів, але й ефективність навчальних програм та педагогічних стратегій. Завдяки стандартизованим тестуванням, міжнародні дослідження забезпечують об'єктивні дані, що допомагають освітнім установам та урядам виявляти сильні та слабкі сторони своїх систем, що, у свою чергу, сприяє формуванню політики, орієнтованої на покращення якості освіти.

У зарубіжних країнах існує різноманіття систем моніторингу якості освіти, які адаптуються до специфічних потреб і контекстів. Наприклад, у США активно використовуються системи оцінювання, такі як NAEP (Національна оцінка прогресу в освіті), що забезпечує порівняння між штатами. У країнах Європейського Союзу реалізуються програми моніторингу якості освіти, які базуються на національних критеріях та міжнародних стандартах. Такі системи дозволяють державам не лише оцінювати результативність навчальних закладів, але й забезпечувати відповідність освітніх стандартів європейським вимогам, що сприяє інтеграції та обміну досвідом між країнами.

Змістовий модуль 2. Національні системи освіти зарубіжних країн

Тема 1. Національна система освіти США.

Національна система освіти США є складною і багатогранною структурою, яка складається з кількох рівнів: початкової, середньої та вищої освіти. Вона характеризується децентралізованим управлінням, де основні рішення приймаються на рівні штатів і місцевих органів влади. Це призводить до значних варіацій у навчальних програмах, методах оцінювання та фінансуванні освіти між різними штатами. Початкова освіта зазвичай триває з 5 до 11 років,

після чого учні переходять до середньої школи. Вищу освіту представляють численні коледжі та університети, де студенти мають можливість отримати дипломи бакалавра, магістра та доктора наук. Хоча система надає широкий доступ до освіти, вона також стикається з проблемами нерівності, які стосуються фінансування, якості навчання та доступу до ресурсів, що викликає постійні дебати про необхідність реформ.

Система оцінювання в освіті США є різноманітною і складною, адже вона включає як формальні, так і неформальні методи оцінки учнів. У початкових і середніх школах використовуються шкали оцінок, зазвичай від A до F, де A є найвищою оцінкою, а F – незадовільною. У багатьох штатах також проводяться стандартизовані тести, які допомагають оцінити знання учнів у ключових предметах, таких як математика та читання. На рівні середньої освіти учні складають тести SAT або ACT, які є важливими для вступу до коледжів і університетів. Оцінювання не обмежується лише академічними досягненнями; важливими є також особисті якості, такі як участь у позакласних заходах та громадських справах. Це призводить до того, що процес оцінювання учнів часто розглядається як комплексний, що відображає не лише знання, а й їхні навички та потенціал.

Тема 2. Національна система освіти Великої Британії.

Національна система освіти Великої Британії є динамічною та різноманітною, і складається з кількох етапів: початкової, середньої та вищої освіти. Діти зазвичай починають навчання в початковій школі в віці п'яти років, де вони навчаються до одинадцятого року. Середня освіта ділиться на два етапи: Key Stage 3 (11-14 років) і Key Stage 4 (14-16 років), на якому учні складають екзамени GCSE (General Certificate of Secondary Education). Після завершення середньої школи студенти можуть вибрати навчання в коледжах або продовжити освіту в університетах, де отримують дипломи бакалавра, магістра та доктора наук. Система освіти Великої Британії відзначається своєю гнучкістю та широким вибором навчальних програм, що дозволяє студентам обирати спеціалізації відповідно до своїх інтересів та кар'єрних цілей. Однак система також стикається з викликами, такими як нерівність у доступі до якісної освіти та фінансування, що викликає постійні дебати щодо реформ.

Система оцінювання в освіті Великої Британії є багатоступеневою і включає різні формати оцінювання на кожному етапі навчання. У початкових школах учні оцінюються за допомогою внутрішніх тестів та спостережень, що дозволяє вчителям відстежувати прогрес дітей. На етапі середньої освіти учні складають екзамени GCSE у віці 16 років, які оцінюються за буквеною шкалою від A* до G, де A* є найвищою оцінкою. Після GCSE учні можуть обрати навчання на рівні A-level або інші програми, які також оцінюються за аналогічною шкалою. Вищі навчальні заклади, як правило, враховують результати A-level при прийомі студентів. Оцінювання в британській системі також включає елементи формального та неформального оцінювання, такі як проекти, презентації та участь у класі, що допомагає сформувати більш комплексне уявлення про успішність учнів і їх готовність до подальшого навчання або професійної діяльності.

Тема 3. Національні освітні системи країн ЄС.

Національні освітні системи країн Європейського Союзу характеризуються різноманітністю підходів і структур, оскільки кожна країна має свої унікальні традиції, культурні особливості та освітні потреби. Всі країни ЄС дотримуються загальних принципів, таких як доступність, інклюзія та якість освіти, але реалізація цих принципів може суттєво відрізнятися. Наприклад, в країнах Північної Європи, таких як Фінляндія, акцент робиться на індивідуалізації навчання та розвитку критичного мислення, тоді як в інших країнах, наприклад, у Німеччині, важливим є систематичний підхід до професійної освіти та підготовки. У рамках ЄС також активно розвиваються програми обміну студентами, такі як Erasmus+, що сприяє інтеграції та співпраці між освітніми установами. Це створює умови для спільного навчання, обміну

досвідом та впровадження інновацій у навчальний процес, що в свою чергу допомагає підвищувати загальний рівень освіти в регіоні.

Оцінювання в національних освітніх системах країн Європейського Союзу є різноманітним і адаптованим до специфічних потреб кожної країни. Багато країн, таких як Нідерланди та Швеція, використовують комбіновані підходи, які включають як формальні екзамени, так і неформальне оцінювання, щоб створити комплексну картину успішності учнів. У Франції, наприклад, кінцеві іспити на рівні середньої школи (Baccalauréat) є вирішальними для вступу до вищих навчальних закладів, тоді як у Великій Британії основну роль відіграють екзамени GCSE та A-level. Окрім цього, країни ЄС активно впроваджують стандартизовані тестування, які допомагають порівнювати досягнення учнів на міжнародному рівні, зокрема в рамках програм, як-от PISA. Важливим аспектом оцінювання є також увага до інклюзії та забезпечення рівних можливостей для всіх учнів, що відображає загальні цінності ЄС у сфері освіти.

Тема 4. Національні системи освіти країн Азії.

Національні системи освіти країн Азії демонструють значну різноманітність, відображаючи культурні, економічні та соціальні особливості кожної країни. У таких країнах, як Японія та Південна Корея, акцент робиться на високій академічній успішності та конкурентоспроможності, що вимагає від учнів значних зусиль у навчанні. У Китаї система освіти характеризується централізованим управлінням, де національні іспити, такі як Gaokao, визначають майбутнє студентів, впливаючи на їх вступ до університетів. Інші країни, наприклад, Індія та Індонезія, стикаються з викликами, пов'язаними з доступом до освіти та її якістю, зокрема в сільських районах. Незважаючи на різноманітність підходів, багато азійських країн прагнуть до реформ, щоб поліпшити якість освіти, інтегрувати новітні технології та забезпечити підготовку молоді до вимог глобалізованого світу.

Оцінювання в національних освітніх системах країн Азії відрізняється значною різноманітністю, зумовленою культурними традиціями та освітніми підходами кожної країни. У таких країнах, як Японія та Південна Корея, акцент робиться на стандартизованих тестах, які визначають академічний успіх учнів і їхні можливості для вступу до вищих навчальних закладів. У Китаї система оцінювання є суворо централізованою, де екзамени Gaokao визначає майбутнє студентів. Інші країни, такі як Індія, мають складну багатопланову систему оцінювання, що включає внутрішні іспити та зовнішні оцінки, але стикаються з викликами в забезпеченні рівного доступу до якісних навчальних матеріалів. Багато азійських країн також прагнуть інтегрувати інноваційні методи оцінювання, такі як проектні роботи та практичні завдання, щоб краще відображати знання та навички учнів, враховуючи потреби сучасного світу.

Тема 5. Національні системи освіти Австралії та Нової Зеландії.

Національні системи освіти Австралії та Нової Зеландії характеризуються високим рівнем доступності та різноманітності навчальних програм, що відображає мультикультурні особливості цих країн. В Австралії освіта поділяється на три основні рівні: початкову, середню та вищу, з акцентом на інтеграцію навчальних дисциплін та розвиток критичного мислення. Новозеландська система також складається з трьох рівнів, проте її унікальність полягає в принципах "тихої освіти", що підкреслює важливість контекстуального навчання та участі громади. Обидві країни активно впроваджують інклюзивні практики, забезпечуючи підтримку для учнів з різними потребами, включаючи аборигенів і ті, хто навчається англійській як другій мові. Окрім того, Австралія та Нова Зеландія популяризують міжнародну освіту, залучаючи студентів з усього світу, що робить їх освітні системи одними з найбільш привабливих для навчання на міжнародному рівні.

Оцінювання в національних освітніх системах Австралії та Нової Зеландії є гнучким і різноманітним, з акцентом на формативні та сумативні методи оцінки. В Австралії учні проходять стандартизовані тести на різних етапах навчання, зокрема в рамках Національної програми оцінювання, що дозволяє визначити рівень досягнень учнів у ключових предметах, таких як математика та англійська. Оцінювання в Новій Зеландії зосереджене на принципах "тихої освіти", де важливе місце займають портфоліо учнів і практичні проекти, які відображають їхній прогрес та розвиток навичок. Обидві країни прагнуть до інклюзивного підходу в оцінюванні, враховуючи різноманітність учнів і надаючи підтримку тим, хто потребує додаткових ресурсів. Це дозволяє створити більш комплексну картину успішності учнів, що відповідає сучасним вимогам до освіти.

Перелік практичних (семінарських) занять / завдань за навчальною дисципліною наведено в табл. 2.

Таблиця 2

Перелік практичних завдань

Назва теми та / або завдання	Зміст
Тема 1. Завдання 1. Підготовка хронологічної таблиці з висвітленням історичних етапів у розвитку порівняльної педагогіки.	Оволодіння знаннями з історії порівняльних педагогічних досліджень.
Тема 2. Завдання 2. Підготовка есе на тему: «Сутність і значення порівняльних педагогічних досліджень в системі освіти.	Формування особистої точки зору на роль порівняльних педагогічних досліджень в умовах глобалізації.
Тема 3. Завдання 3. Підготовка хронологічної таблиці з історії становлення Болонського процесу.	Оволодіння знаннями з історії Болонського процесу. Розуміння його сутності.
Тема 4. Завдання 4. Складання анотованого переліку міжнародних організацій в сфері освіти з висвітленням їх функціональної направленості.	З'ясування функціонального навантаження міжнародних організацій в сфері освіти.
Тема 5. Завдання 5. Складання хронологічної таблиці проведення міжнародних моніторингових досліджень якості освіти.	Розуміння періодичності та мети проведення міжнародних моніторингових досліджень якості освіти.
Тема 6. Завдання 6. Складання структурно-логічної схеми національної системи освіти США.	Ознайомлення з системою освіти США.
Тема 7. Завдання 7. Складання структурно-логічної схеми національної системи освіти Великої Британії.	Ознайомлення з системою освіти Великої Британії.
Тема 8. Завдання 8. Складання структурно-логічної схеми національної системи освіти однієї з країн ЄС (за вибором).	Ознайомлення з системою освіти однієї з країн ЄС.
Тема 9. Завдання 9. Складання структурно-логічної схеми національної	Ознайомлення з системою освіти однієї з країн Азії.

системи освіти однієї країн Азії (за вибором).	
Тема 10. Завдання 10. Складання структурно-логічної схеми національної системи освіти Австралії/Нової Зеландії (за вибором).	Ознайомлення з системою освіти Австралії/Нової Зеландії.

Перелік самостійної роботи за навчальною дисципліною наведено в табл. 3.

Таблиця 3

Перелік самостійної роботи

Назва теми та / або завдання	Зміст
Тема 1. Предмет порівняльної педагогіки. Історичні етапи розвитку порівняльної педагогіки. Методи дослідження та джерела порівняльної педагогіки. Актуальні проблеми досліджень у галузі порівняльної педагогіки.	Проаналізувати навчальні програми зарубіжних університетів, що готують фахівців для національних систем освіти.
Тема 2. Вплив глобалізації на розвиток національних освітніх систем.	Розглянути специфіку розвитку національної системи освіти в контексті глобалізації.
Тема 3. Болонський процес як стратегія формування Європейського простору вищої освіти.	Ознайомитися з основними нормативно-правовими документами узгодженими країнами-учасницями Болонського процесу.
Тема 4. Міжнародні організації в сфері освіти.	Проаналізувати основні напрями діяльності міжнародних організацій в сфері освіти.
Тема 5. Міжнародні моніторингові дослідження якості освіти. Системи моніторингу якості освіти в зарубіжних країнах.	Проаналізувати звіти таких порівняльних міжнародних досліджень якості освіти як TIMSS та PISA. Ознайомитися з методологією складання рейтингів ЗВО в системі вищої освіти.
Тема 6. Національна система освіти США.	Проаналізувати специфіку управління освітою в США. Ознайомитися з принципами діяльності шкільних округів.
Тема 7. Національна система освіти Великої Британії.	Проаналізувати історичні витоки, що вплинули на специфіку системи вищої освіти в Великій Британії.
Тема 8. Національні освітні системи країн ЄС.	Ознайомитися з особливостями національних систем освіти в країнах Європейського союзу.
Тема 9. Національні системи освіти країн Азії.	Проаналізувати трансформації освітньої системи КНР.
Тема 10. Національні системи освіти Австралії та Нової Зеландії.	З'ясувати чинники, що сприяли високим показникам індексу освіти Австралії.

Кількість годин практичних занять та годин самостійної роботи в робочому плані (технологічній карті) з навчальної дисципліни.

МЕТОДИ НАВЧАННЯ ТА ВИКЛАДАННЯ

Засвоєння дисципліни «Компаративістика» побудовано на інтеграції лекційно-практичної системи навчання з самостійною роботою здобувачів. Засвоєння змісту передбачає використання активних аудиторних форм і методів викладання (проблемні лекції, дискусії тощо) у поєднанні з виконанням здобувачами індивідуальних завдань за певною проблемою (підготовка аналітичних матеріалів творчих проектів, виступи на семінарських заняттях та інше).

Для формування компетентностей та досягнення результатів навчання під час лекцій і практичних занять використовуються різноманітні форми та методи навчання: установча лекція (модуль 1 – тема 1), проблемні лекції (модуль 1 – теми 2, 4; модуль 2 – тема 1), оглядові лекції (модуль 1 – теми 3, 5; модуль 2 – тема 2–5). Практичні заняття проводяться у вигляді спеціально розроблених практичних робіт під час виконання яких у повній мірі використовуються методи організації і здійснення навчально-пізнавальної діяльності, методи стимулювання і мотивації навчально-пізнавальної діяльності, методи контролю і самоконтролю ефективності навчально-пізнавальної діяльності. Зокрема, це моделювання професійних ситуацій (модуль 1 – теми 3, 5; модуль 2 – теми 2–5), створення ситуацій апперцепції (модуль 1 – теми 1,2,4; модуль 2 – тема 1), створення ситуацій пізнавальної новизни модуль 1 – теми 1), аналітичні, синтетичні методи (модуль 1 – теми 1,2; модуль 2 – тема 1). На всіх заняттях широко використовуються сучасні методи презентації знань.

ФОРМИ ТА МЕТОДИ ОЦІНЮВАННЯ

Університет використовує 100 бальну накопичувальну систему оцінювання результатів навчання здобувачів освіти.

Поточний контроль здійснюється під час проведення практичних занять і має на меті перевірку рівня підготовленості здобувача вищої освіти до виконання конкретної роботи і оцінюється сумою набраних балів (максимальна сума – 100 балів; мінімальна сума – 60 балів).

Підсумковий контроль включає семестровий контроль та атестацію здобувача вищої освіти. Для дисциплін з формою семестрового контролю - залік.

Підсумкова оцінка за навчальною дисципліною визначається сумуванням балів, отриманих під час поточного контролю.

Під час викладання навчальної дисципліни використовуються наступні контрольні заходи:

Поточний контроль: активна робота здобувача на практичному занятті (35 балів), самостійна робота (25 балів), тестування (20 балів), виконання та презентація індивідуальної роботи (20 балів).

Семестровий контроль: залік.

Більш детальну інформацію щодо системи оцінювання наведено в робочому плані (технологічній карті) з навчальної дисципліни.

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

Основна

1. Лунячек В.Е., Ігнатенко Л.Ю. Оцінювання навчальних досягнень учнів у закладах загальної середньої освіти США і Канади // Нова педагогічна думка: науково-методичний журнал. Рівне: РОППО, 2024. №1 (117), с.3–11.
2. Лунячек В.Е., Ігнатенко Л.Ю. Оцінювання навчальних досягнень учнів у закладах загальної середньої освіти Великої Британії і Австралії // Нова педагогічна думка: науково-методичний журнал. Рівне: РОППО, 2024. №2 (118), с.3–10.
3. Педагогіка вищої школи. Основи наукових досліджень : навчальний посібник / за ред. В. Е. Лунячека, Н. О. Ткачової; кол. авт. – Харків : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2024. – 344 с.
4. Порівняльна педагогіка: конспект лекцій для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, спеціальності 015 «Професійна освіта» (упоряд. Є.Л. Скворчевська – Харків: ДБТУ, 2022. – 117 с.
5. Сбруєва А.А. Порівняльна педагогіка вищої школи: національний, європейський та глобальний контексти : навчальний посібник. Суми: СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2021. 319 с.

Додаткова

6. Благініна С. З досвіду Німеччини: забезпечення якості освіти в минулому і в наш час / С. З. Благініна // Вища школа. – 2017. – № 9. – С. 87–100.
7. Благініна С. З досвіду Німеччини: забезпечення якості освіти в минулому і в наш час. *Вища школа*. 2017. № 9. С. 87–100.
8. Ковальчук В. Професійний розвиток вчителів: зарубіжний досвід [Електронний ресурс] / В. Ковальчук. – Режим доступу : <http://education-ua.org/ua/porivnyalna-pedagogika/485-profesijnij-rozvitok-uchiteliv-zarubizhnij-dosvid>
9. Компетентнісний вимір професійного розвитку працівників освіти в сфері інтелектуальної власності : монографія / В. Е. Лунячек, Н. П. Рубан, А. М. Бровдій та ін.; за заг. ред. В. Е. Лунячека. – Х. : ТОВ «Оберіг», 2020. – 368 с.
10. Лунячек В. Е. Професійний розвиток працівників системи загальної середньої освіти в сфері інтелектуальної власності: монографія / В. Е. Лунячек., Н.П.Рубан, Н.С.Фесенко. – Х. : ФОП Панов. – 2018.– 224 с.
11. Мельникова О. О. Розвиток фахової компетентності викладачів ВНЗ у системі післядипломної освіти Великої Британії. URL : <http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/4763/1/Melnykova.pdf>.
12. Салберг П. Фінські уроки 2.0: Чого може навчитися світ з освітніх змін у Фінляндії / Пасі Салберг; пер. з англ. А. Р. Шиян; наук. ред. Р. Б. Шиян. – Харків : Ранок, 2017. – 240 с.
13. Чжан Лун. Особистісно-професійний розвиток учителів у системі безперервної педагогічної освіти Китайської Народної Республіки : дис. ... канд. пед. наук : спец. 13.00.04 - Теорія і методика професійної освіти / Чжан Лун ; Харківський нац. пед. ун-т імені Г. С. Сковороди, 2017. - 327 с.
14. Чжан Лун. Особистісно-професійний розвиток учителів у системі безперервної педагогічної освіти Китайської Народної Республіки : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 - Теорія і методика професійної освіти / Чжан Лун ; Харків. нац. пед. ун-т ім. Г. С. Сковороди. Харків, 2017. 327 с.
15. Cambridge Center for Teaching and Learning . URL : <https://www.cctl.cam.ac.uk/about-cctl>

Інформаційні ресурси

16. Про вищу освіту [Електронний ресурс] : Закон України № 1556-VII від 01.07.2014 р. (зі змінами, внесеними згідно із Законом України 43 № 2443-VIII від 25.07.2018 р.). – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>.
17. Про освіту [Електронний ресурс] : Закон України № 2145-VIII від 05.09.2017 р. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1060-12>.
18. Про повну загальну середню освіту [Електронний ресурс] : Закон України № 463-IX від 16.01.2020 р. – Режим доступу : <http://ru.osvita.ua/legislation/law/2232/>.
19. Accrediting Council for Continuing Education and Training. – Режим доступу : <https://accet.org/>
20. American Association of State Colleges and Universities : The Leadership Association of Public Colleges and Universities Delivering America's Promise // aascu [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.aascu.org/>.
21. American College Testing // АСТ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.act.org/>
22. American Council on Education [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.acenet.edu>.
23. Canada. Teachers, Teacher Education, and Professional Development [Electronic resource]. – Access mode: <http://timssandpirls.bc.edu/timss2015/encyclopedia/countries/canada/teachers-teacher-education-and-professional-development/>
24. Educational Testing Service [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ets.org>.
25. European Qualifications Framework for Lifelong Learning – EQF/LLL [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://ec.europa.eu/education/lifelong-learning-policy/doc44_en.htm.
26. National Association of Schools of Public Affairs and Administration [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.naspaa.org/>.
27. National Center for Education Statistics (USA) [Electronic resource]. – Access mode: <https://nces.ed.gov/>
28. National Center for Education Statistics [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nces.ed.gov/programs/digest/d07/tables/dt07_005.asp.
29. Network of Schools and Institutes of Public Administration in Central and Eastern Europe [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nispa.sk/portal/homepage.php>.
30. Texas Higher Education Assessment [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.thea.nesinc.com>.
31. UNESCO Institute for Lifelong Learning [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.uil.unesco.org/>
32. United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.unesco.org/new/en/unesco/>.